

NAJLEPŠI SPOMINI NA PIPO

Leta 2007 smo se preselili v hišo. Takoj smo šli v Zavetišče za zapuščene živali Ljubljana iskat psa. Imeli smo že izbrano psičko, samo podpisati je bilo treba papirje, ko je pritekla veterinarka in rekla, da je ta psička v karanteni, ker je prejšni dan ugriznila fantka.

Sestri Špeli je bila vseč ena druga psička, zato smo jo vzeli. Meni ni bila vseč, zato je nisem hotela niti pogledati. Mami je rekla Špeli, da ji je očitno namenjena Pipa in da naj jo kar vzame. Jaz Pipe dva dni nisem niti pogledala.

Pipa je imela Špelo najraje, ker jo je že v zavetišču vozila na sprehode. Po prvih dveh dnevih sva s Pipo postali prijateljici. Jaz sem epileptik in smo se bali kako bo reagirala na moje napade. Pipa je kmalu ugotovila, da sem bolana. Vsakič, ko sem imela napad mi je hotela pomagati.

Potem sva postali še boljši prijateljici. Kupovala sem ji veliko priboljškov. Vsako jutro, ko mi je mami prinesla zdravila, je Pipa prišla k meni po priboljšek. Špela se je sicer jezila, češ da ji dajem preveč priboljškov in da se je zredila. Vsi smo jo imeli zelo radi. Bila je družinski član. Pipa je z nami živela 9 let in pol.

3. 11. 2016 se je Pipa začela tresti. Peljali smo jo k veterinarju. 7. 11. 2016 sta jo mami in Špela še enkrat peljali k veterinarju. Rekel je, da ji ni več pomoči. Špela in mami sta se odločili, da je ne bosta gledali kako trpi v bolečinah. Dali sta jo uspavat. Tisti dan sem ves dan prejkala, čeprav sem vedela, da je to za Pipo najbolje. In, da nam bo ostala v lepem spominu. Radi smo jo imeli. Lepšega doma ne bi imela nikjer. Tudi ona nam je vsa leta lepšala življenje, zato je ne bomo nikoli pozabili.

Avtorica: Karmen Sadar

Datum: 18. 7. 2017

